

Finalment, la torxa olímpica no ha passat per Ripoll. Va tocar d'esquitlletes la comarca i se'n va anar Berguedà enllà. El fet és aquest. El grup municipal d'ERC a l'Ajuntament volem, més que no pas parlar d'aquest fet puntual, extreure'n una sèrie de conclusions, prou definitòries del clima polític que es viu a Catalunya i que ens esquitxa contínuament.

1. El fet que la torxa olímpica passés per Ripoll tenia, desenganyem-nos, un valor purament simbòlic, però era important. Les olimpíades haurien de ser catalanes i, per tant, el Bressol de Catalunya hauria hagut d'estar-hi, d'una manera o d'una altra, representat.

2. En l'exercici de la democràcia és lícit, necessari i obligat exigir responsabilitats davant d'un fet consumat. Amb tot, però, com hagués reaccionat el PSC-PSOE de Ripoll si l'organitzador de l'olimpiada hagués estat un ajuntament de Barcelona convergent? i quina hagués estat la postura d'un hipotètic Ajuntament de Ripoll de CiU en les mateixes circumstàncies que les actuals? haguessin estat iguals les acti-

tuds que les que s'han pogut copsar fins ara? qui hagués estat el "culpable"? com s'hagués justificat? Les respostes són tan clares que esgarrifa pensar fins a quin punt es pot arribar a tergiversar un fet.

3. Posats a establir hipòtesis que justifiquin l'afer de la torxa olímpica, és clar que només poden formular-se dues possibilitats: la primera, una notòria falta de sensibilitat per part del COOB (és a dir, Maragall, és a dir, PSC-PSOE) envers Ripoll i els seus correligionaris de l'equip de govern municipal; la segona, una gestió poc acurada per part de l'equip de govern en el moment de reclamar el pas de la torxa per Ripoll. És, però, i només, una opinió, que quedi clar: no coneixem ni els imperatius que requeria el viatge de la torxa ni els obstacles insalvables que han impedit que la torxa passés per Ripoll. El fet està consumat, cada frare prengui la seva candela, i punt.

4. L'afer de la torxa demostra prou bé que, per a les instàncies de poder més elevades, el paper de les comarques és poc menys que relativíssim. D'altra banda, i el que és més greu, és que, pel que sembla, hi ha una voluntat malaltissa de traslladar a la política municipal els tràfecs i les disputes que es viuen a nivell parlamentari. Que Josep M.^è Sala se les tingui amb Macià Alavedra no pot provocar mai que el PSC-PSOE i CiU de Ripoll s'enemistin eternament. Que Pujol vulgui privar la gent de fer volar coloms no vol pas dir que els convergents de Ripoll hagin de tallar les ales als d'Esquerra. La política municipal ha de saber situar-se per sobre d'aquestes circumstàncies, al cap i a la fi l'únic que hi perd és el poble. Hi ha molts matrimonis en què un cònjuge és del Barça i l'altre de l'Espanyol i, anant bé, ja ho sabien abans de casar-se. La política municipal s'ha de fer a base de col·laboració. La idiosincràsia particular de cada poble exigeix solucions i actuacions diferents. És bo, doncs, centrar-se a treballar per a allò que ens féu concòrrer a les eleccions municipals: Ripoll, simplement.

I acabem: el grup municipal d'ERC a l'Ajuntament creiem que és necessari fer-se aquestes reflexions. Òbviament, el projecte nacional d'ERC és el nostre i no renunciem a cap objectiu, però els afers domèstics s'han d'arreglar a casa mateix, tinguem qui tinguem per veí: de segur que també li interessa que l'escala estigui neta.

**Grup Municipal
d'Esquerra Republicana
de Catalunya**